OPENBARINGEN

MIQUEL BULNES

OPENBARINGEN

2019 Prometheus Amsterdam

© 2019 Miquel Ekkelenkamp Bulnes
Omslagontwerp Bart van den Tooren
Foto omslag Hayden Verry/Arcangel Images
Foto auteur Ilja Keizer
Zetwerk Mat-Zet bv, Soest
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4046 5

1

Langzaam drukt Xavi de zoutoplossing door het infuus. De laatste druppels witte vetemulsie verdwijnen in de aders van zijn linkeronderarm.

Hij ademt uit.

Om een infuus bij jezelf te kunnen inbrengen moet je in de eerste plaats handig zijn. Zoals elke andere anesthesist ís Xavi dat. In de tweede plaats moet je je niet laten afleiden door een beetje pijn. Intraveneuze propofol – het medicijn bestaat niet als capsule of tablet – werkt ogenblikkelijk en binnen enkele seconden verkeert hij in een wereld die veel zachter, milder, vriendelijker, dromeriger is, een wereld waarin herinneringen geen onaangename gevoelens kunnen opwekken. De patiënten die er voor operaties mee in slaap worden gebracht hebben zonder uitzondering prettige dromen. In een lagere dosis brengt het blijdschap, verzacht het het bestaan. Een verslaving zou hij het niet willen noemen, dat heeft zo'n onaangename, pejoratieve bijklank. Je zegt van patiënten toch ook niet dat ze verslaafd zijn aan hun geneesmiddelen? Noem het liever *afhankelijkheid*. De propofol is een vereiste om te kunnen functioneren.

Zie het als tegenwicht voor alle lelijkheid.

Al die teleurstelling en al dat verval.

Xavi sluit het infuus af met een dopje. Hij zakt onderuit op de witleren bank die over twee jaar afbetaald zou moeten zijn en kijkt om zich heen. Zijn vloer van ebbenhout, zijn witte merinowollen

vloerkleed, zijn Italiaanse designtafel, de palmboom in de aluminium pot, de bronzen replica van een Miró: hij wordt er blij van. Wat mensen ook beweren, geluk schuilt vooral in dingen die je kunt tellen.

Xavi schiet wakker. Steeds vaker gebeurt het hem dat hij zich vergist met de dosis en zoveel inspuit dat hij ervan in slaap valt. Meestal wordt dit voorafgegaan door *verbuigingen*. Het gaat hem te ver ze hallucinaties of psychoses te noemen, liever ziet hij ze als dromen die vervlechten met de werkelijkheid, deze vervormen, zoals mensen overkomt die ongewild worden overvallen door slaap.

Hij kijkt op zijn horloge en stelt vast dat hij te laat is voor zijn afspraak met Eduard. In de badkamer inventariseert hij snel welke ingrepen aan zijn uiterlijk noodzakelijk zijn. Het haar kan ermee door, maar de wallen niet; met de wonderstift van zijn ex Alexandra verft hij ze op magische wijze weg. Een plens eau de cologne verdrijft de geur van ingedroogd zweet. Als hij het bakje met contactlenzen opent blijkt hij te zijn vergeten er isotone vloeistof bij te gieten. De lenzen zijn uitgedroogd en verschrompeld tot zielige stukjes cellofaan. Hij klopt de rechter lens uit de houder en laat hem met een paar druppels vloeistof opzwellen. De linker zit vastgekoekt aan het plastic. Met zijn pink wil hij hem voorzichtig uit de houder wrikken, maar de lens breekt. Xavi vloekt. Hij had de vloeistof gewoon in het bakje moeten druppelen. Te ijdel of te lui om de rechter uit te doen en een bril op te zetten besluit hij het huis uit te gaan met één lens in. Nu moet hij wel met de taxi.

~

De bar op het dakterras van het Bukowski Hotel. Hier op de vierentwintigste verdieping heb je uitzicht over de hele stad: van het

Olympisch Park tot het nieuwe winkelcentrum, van de zelfmoordtorens tot de Sint-Joriskathedraal. Glazen schotten voorkomen dat je wordt weggeblazen door de harde zeewind en dat malloten de snelle route naar beneden kiezen.

Het is een al te bekend limbo waarin Xavi nu verkeert; de propofol is uitgewerkt en de alcohol nog niet ingewerkt. Zijn gebrek aan diepteperceptie nu hij slechts één lens in heeft geeft het echter een nieuwe, surrealistische dimensie. Als hij de blik te lang op een persoon of voorwerp fixeert, ontspringt er een kloppende hoofdpijn achter zijn ogen. Hij houdt zijn gin-tonic omhoog, als ware hij Hamlet en de cocktail de schedel van Yorick de nar. Het glas fluoresceert in het blacklight van de bar. De anesthesist voelt een vlaag van melancholie opkomen. *Is het nobeler de slingerkogels en pijlen van het noodlot te ondergaan, of om de wapenen op te nemen tegen de oceaan van zorgen, ze te beëindigen? Te sterven, te slapen, en niets meer dan dat…*

'Wat zit je stom in je glas te turen,' onderbreekt Eduard Xavi's mijmeringen. 'Wil je dat niet doen waar ik bij ben? Je lijkt wel een autist.' Eduard is waarschijnlijk Xavi's beste vriend. Toen Xavi en Alexandra voor het eerst uit elkaar gingen, nam Eduard hem twee maanden in huis. En hij hielp hem met zijn investeringsportefeuille, die helaas niets meer waard is. Net zo belangrijk, hij is een van de weinige personen met wie Xavi het niet erg vindt in het openbaar te worden gezien. Beiden zijn ze vastbesloten hun mislukkingen volledig te ontkennen en te leven in hun fantasie.

Eduard tracht al bijna een uur het telefoonnummer te bemachtigen van de serveerster, een geblondeerd kind met een push-up-bh die zichzelf heel bijzonder vindt omdat alle oude of minder oude, rijke of minder rijke, dronken, eenzame mannen met haar trachten te flirten. Alles aan de serveerster is fout, alles waarschuwt je uit haar buurt te blijven, en juist dat maakt haar zo woest aantrekkelijk. Ze draagt een zwart T-shirt en een witte cowboyhoed. De cowboyhoed is een alarm-

signaal. Iemand die in het Europa van de eenentwintigste eeuw met een hoed op rondloopt, heeft zo'n vijftig procent kans op een theatrale, narcistische of borderline persoonlijkheidsstoornis. *As II belast*, zeggen de psychiaters.

De serveerster loopt weg om een andere klant te helpen. Eduard kijkt haar na. Dan draait hij zich naar Xavi. 'Zei ik dat net hardop?' vraagt hij.

Xavi trekt een wenkbrauw op.

'Laat ook maar,' besluit Eduard.

'Je kunt beter niet drinken uit die flessen onder het aanrecht,' adviseert Xavi. Hij sluit zijn rechteroog, doet het weer open, sluit het linkeroog, doet het weer open… het is toch vervelend kijken met maar één contactlens. En de hoofdpijn wordt alleen maar erger.

Op de achtergrond vertelt Eduard intussen iets over het afgelopen weekend of zo: '…begint plotseling deze meid tegen me te praten. Ze zegt me dat ze elektronische sigaretten verkoopt en dat ze ze zelf is gaan roken en sindsdien veel meer energie heeft… Oké, dus ik met haar mee naar huis. Lang verhaal kort: lig ik daar om vijf uur 's nachts op de eerste hulp met een plastic buis in mijn maag en mijn auto nog steeds foutgeparkeerd…'

'In welk ziekenhuis?'

'Ik was sowieso wat in de war die avond. 's Middags had ik Céline gebeld om te kijken of het misschien nog goed kon komen tussen ons, maar het enige wat ze zei, of in elk geval het enige wat ik heb onthouden was: *Je hebt geen plannen, je prutst jezelf door het leven*. Ze zei het alsof het iets slechts was.' Hij ziet dat de serveerster even vrij is en steekt zijn hand op om haar aandacht te trekken. 'Wist je trouwens dat ze ook danseres is?' fluistert hij.

Eduard heeft een obsessie met serveersters en danseressen. Het is een van zijn gezondere obsessies, dus Xavi besluit zijn vriend even alleen te laten. Hij staat op en loopt naar het toilet. In het koude blauwe licht, bedoeld om bezoekers te ontmoedigen hun aders te

zoeken, gaat hij zitten op een van de zwarte toiletpotten. Hij doet de deur op slot en sluit beide ogen, gunt ze een moment van rust. Hij is terug in zijn cocon, zijn veilige zone. De hoofdpijn zakt weg… en is meteen volledig terug als hij opstaat. Bij het verlaten van het toilet botst hij op tegen een grote kerel in een wit overhemd, een Rus of een Pool. Afkerig richt deze zijn kin omhoog en snuift hem toe. Xavi schrikt. Zijn infuus is toch niet gesneuveld? Het laatste waar hij zin in heeft is om een nieuwe te prikken. Het liefst zou hij nu meteen naar huis gaan en controleren of het nog werkt.

Als Xavi terug is bij de bar heet de serveerster hem welkom en vraagt wat hij wil drinken. In de tijd dat hij naar het toilet is geweest is ze hem alweer vergeten. Mensen komen naar het Bukowski om bekeken te worden, niemand is hier daadwerkelijk in anderen geïnteresseerd. De serveerster lijkt in de verte wat op Alexandra. Ook zij had dat kleine beetje gekte dat voor mannen onweerstaanbaar is, waarbij ze je het ene moment helemaal geweldig vond en je het volgende moment niet meer zag staan; het type vrouw dat je wilt beschermen tegen zichzelf, omdat je denkt dat ze ontzettend veel potentieel heeft, dat ze geweldige dingen zou kunnen bereiken als jíj haar net op het juiste pad brengt, een vrouw die je kunt mystificeren tot goddelijke proporties. Mensen zijn optimistisch van nature en wat we niet kunnen zien vullen we altijd zo mooi mogelijk in; achter een zonnebril schuilen immer prachtige ogen, achter een sluier een lieflijk gezichtje, van een afstand zijn mensen altijd mooier, nooit lelijker. Helaas maskeerde ook bij Alexandra die dunne schil van wispelturigheid, onberekenbaarheid en onrust geen overvloed maar juist een gebrek aan substantie. Toen ze echt om hem begon te geven en er een eind kwam aan al die slechte en bedreigende eigenschappen, bleek dat ze er verder weinig had.

Maar was dat nou zo erg? Was dat nou een reden haar weg te jagen zoals hij heeft gedaan? Zijn leven is sindsdien alleen maar slechter geworden. Hij mist haar, al mist hij haar in mindere mate dan

dat hij op het laatst haar aanwezigheid overvloedig achtte. Liefst ziet Xavi zichzelf als martelaar, benadrukt hij zijn opofferingsgezindheid. Hij zal zichzelf voorhouden dat zijn propofol-afhankelijkheid uit de hand liep toen de noodzaak ontstond Alexandra mooier te zien dan ze was.

Eduard heeft intussen vorderingen gemaakt bij de serveerster. Haar hand rust losjes op zijn schouder en haar knie tikt af en toe tegen zijn been.

Als de goede vriend die hij is laat Xavi de twee alleen.

~

De ampullen propofol lachen Xavi toe. Ze glimmen in het zwakke schijnsel van het lampje. Een koelkast vol dromen. Stille beloften van een beter gemoed, gerangschikt op houdbaarheidsdatum. Heb je toegang tot de medicijnvoorraad van een ziekenhuis of werk je op de operatiekamers, dan is het verkrijgen van propofol geen enkel probleem. Het wordt in bulk ingeslagen en hele ampullen ervan verdwijnen praktisch onaangeraakt bij het afval, er hoeft niet – als bij de opiaten – over elke gram rekenschap te worden afgelegd. Voor een anesthesist is er geen goedkopere hobby.

Xavi spuit eerst zijn infuus door met zoutoplossing, om te zien of het de botsing vanavond heeft overleefd; gelukkig loopt het nog prima. Hij pakt een nieuwe spuit en zuigt driekwart milliliter propofol op uit een ampul, de hoeveelheid die hij schat nodig te hebben voor een plezierige afsluiting van de nacht.

Een koude prikkeling loopt omhoog door zijn onderarm: de problemen lossen op, de zorgen drijven af. Zijn hoofd wordt lichter, de kamer knusser. De wereld is volmaakt… op één klein detail na, dringt plotseling tot hem door. Iets wat hij nooit eerder had opgemerkt, een gewaarwording die niet hoort. Er is iets mis, wat precies

heeft hij niet meteen duidelijk, maar het ligt aan zijn handen. Ze voelen verkeerd. Geen pijn, geen warmte of koude, geen druk, maar iets anders, iets volslagen nieuws.

Hij kijkt nog eens goed en ziet hoe zijn vingers beginnen uit te rekken. Eerst is het nauwelijks zichtbaar, zijn het alleen de middelste kootjes, maar langzaam gaan ook de vingertoppen meedoen. Ze zijn elastisch en worden langer. Ze strekken zich uit naar het plafond. Naarmate ze verder uitrekken worden ze dunner in het midden, en dan ook wit. Ze dreigen te knappen.

Het is niet waar, beseft hij. Hij zegt het ook hardop: 'Dit is niet waar, je beeldt het jezelf in, je vingers zijn niet elastisch, dit is slechts een realiteitsverbuiging door de propofol.'

Het enige wat hij als oplossing kan bedenken is méér propofol. Hij dient zichzelf twee milliliter extra toe.

En dan wordt het zwart.

~

'…Bastiaan hartchirurgie, Eva spoedeisende hulp, Xavi ect's, Albert dagbehandeling…'

De overdracht is een slechte plek voor Xavi om te zijn. Een bijeenkomst vol collega's bij wie hij het best uit de buurt zou kunnen blijven. Neem stafhoofd Andersson, die de taakverdeling opleest. Een kleine dictator met controledrang, die de onaangenaamste persoonlijkheidstrekken van een circusclown combineert met de meest stuitende van een Gestapo-officier. Of neem Isaac Finch, het subhoofd, een man zo onbegrijpelijk optimistisch en blij, zo vol met onzin van het kaliber 'een vreemdeling is een vriend die je nog niet hebt ontmoet', dat het lijkt alsof hij je constant in de maling zit te nemen, maar hij meent alles wat hij zegt. En natuurlijk Alexandra, zijn ex, grotendeels hersteld na haar ongeluk, maar nog altijd een

schreeuwend uithangbord van Xavi's schuld aan het lijden van anderen. Stafhoofd Andersson leest voor hoe hij het werk voor die dag heeft verdeeld onder de anesthesisten en Xavi krijgt wederom de ect's in de maag gesplitst. Zou het als straf zijn bedoeld? En is het dan een straf van Andersson of van een nóg hogere macht?

Xavi laat zijn hoofd via zijn handpalm en onderarm rusten op de langwerpige vergadertafel waaraan de staf zit. Wederom zal vandaag zijn leven wegtikken in onbenulligheden. Hoe moet de wereld ooit zijn naam leren, begrijpen hoe bijzonder hij is en beseffen wat hij allemaal zou kunnen bereiken? Xavi is voorbestemd voor grootsheid en opschudding, dat voelt hij, soort van; dat kan niet anders. Op een dag staat hij op – om te beginnen van deze vergadertafel – en zal het evident worden. Niet vandaag natuurlijk, want hij heeft geen tijd gehad een nieuwe contactlens te kopen en sinds gisteren is de hoofdpijn door het verschil in scherptediepte tussen zijn ogen alleen maar erger geworden. Gelukkig heeft in ieder geval niemand gemerkt hoe zijn gezicht erdoor is verkrampt.

Andersson blijkt klaar met het oplezen van de lijst en de dokters beginnen de zaal te verlaten. Xavi blijft nog even zitten, de ogen bedekkend en zachtjes inwrijvend met wijs- en middelvingers, maar hij wordt wreed uit zijn rustmomentje gerukt met een klap op zijn schouder en een schreeuw zowat in zijn oor: 'Hé, kerel!'

Xavi kijkt op.

'Trek die mondhoeken eens uit elkaar!' Het is subhoofd Finch natuurlijk, wie anders?

'Wat?'

'Laat ons eens een vrolijke Xavi zien!'

Ons? Xavi wil echter niet in discussie gaan en weet zijn gezicht te forceren tot iets wat het midden houdt tussen een zuuraanval en een aangezichtsverlamming.

'Dat is al beter,' oordeelt Finch. 'Bedenk: het mooiste cadeau is

een glimlach!' Hij loopt weg – huppelt bijna – naar de operatiekamers.

Een glimlach het mooiste cadeau, ja ja…

Xavi trekt zijn linkermouw omhoog. Het mooiste cadeau, dat weet iedereen: de Rolex GMT Master II met saffierkristal.

~

Ect. Of: *elektroconvulsieve therapie*. *Elektroshock* voor normale mensen. Het is wat psychiaters proberen als niets anders meer werkt. Vergelijk het met het rebooten van een computer, maar dan met honderd volt door iemands hoofd. De eerste patiënte die liggend in haar bed wacht op ect is zo depressief dat ze is opgehouden met bewegen. Driemaal per week elektroshock moet dat genezen.

Zoiets bedenkt alleen een psychiater.

Anesthesisten verzorgen de narcose tijdens de behandeling. Het lichaam moet worden verslapt met succinylcholine zodat patiënten geen botten breken in hun epileptische spasmes. Daarnaast krijgen ze propofol zodat ze de aanval niet bewust meemaken. Het is vervelend werk, weinig spectaculair, en het loopt altijd uit. Met chirurgen samenwerken is vaak al een bezoeking, met psychiaters is nog honderd keer erger. Vooral met déze psychiater: Katrina DeBosch. Katrina is Alexandra's beste vriendin en ze haat Xavi (hetgeen vandaag de dag dan weer een vrij banaal sentiment is). Half-Libanees is ze. Katrina heeft een figuur van gehard marmer, een brede, vrolijke mond en de vriendelijkste ogen. Ze is een zon waar mannen omheen draaien. Haar binnenkomst fleurt een ruimte op, warmt de mensen, brengt kleur, liefde en harmonie in de dag. In ieder geval tot ze begint te praten. Ze werpt één blik op de anesthesist en vloekt: 'Verdomme, ze hebben die mislukte abortus weer gestuurd.'

Xavi kijkt naar de patiënte. Hij legt zijn hand op haar arm, die

net boven de elleboog is afgekneld met de band van een bloeddrukmeter. De band houdt het bloed met de spierverslapper eruit. Als de ect werkt hoort deze arm te verkrampen. 'Bent u er klaar voor, mevrouw?' vraagt hij.

Geen kik.

'Dat accepteren we maar als een ja.' Hij drukt de twee spuiten leeg in haar infuus en wacht een paar tellen. 'Je kunt.'

Katrina drukt op de knop.

Je merkt er bijkans niets van: een onderarm die verkrampt, dat is alles.

God mag weten wat er vanbinnen gebeurt.

~

Zittend op het bankje, wachtend op de metro terug naar huis, dreunt er een deuntje door Xavi's hoofd, een melodie die hij niet kan plaatsen en niet kan uitdrijven. Zachtjes neuriet hij mee, zijn rechtervoet tikkend op de maat. Voor hij naar huis ging heeft hij bij de drogist een nieuwe lens gekocht, maar hij heeft hem nog niet ingedaan. De wereld blijft van focus verschieten.

Een bedelaar loopt het perron op. 'Kunt u wat kleingeld missen?' vraagt hij aan een vrouw in een mantelpakje. De vrouw schudt nee en kijkt weg. 'Om te eten,' mompelt hij. Zwervers, bedelaars, verkopers van straatkranten, wervers voor goede doelen: het is harteloos om ze geen geld te geven, het is zwak om het wel te doen. Daarom tracht Xavi ze te ontwijken. Hij loopt er met regelmaat een paar straten voor om.

'Hebt u wat muntjes over?' vraagt de bedelaar aan een vrouw met een boodschappentas, aan een verkoper in pak, aan twee studenten. Zijn accent verraadt een buitenlandse afkomst. Wellicht is het een van de vluchtelingen die inmiddels het land overspoelen. 'Ik leef op straat.'

Daklozen staan het dichtst bij onze voorouders, filosofeert Xavi. De hele dag zijn ze bezig met overleven. Andere zorgen kennen ze niet. De man met honger maakt zich niet druk over de zin van zijn handelen. Mensen als Xavi zelf daarentegen, met de capaciteiten om grootse dingen te doen, hebben het veel moeilijker. Aan het eind van een dag die precies is verlopen als de honderden daarvoor dringt zich toch de kwestie op: *Waarom ben ik niet bezig met iets vreselijk belangrijks? Waarom laat ik het wezenlijke keer op keer verdringen door het urgente?* Gedachten zoals deze zou Xavi graag willen delen met een zielsverwant, ze zijn er belangrijk genoeg voor.

De metro rijdt het station binnen, stopt, opent de deuren. Xavi staat op.

De zwerver houdt hem staande. 'Meneer, hebt u wat kleingeld voor me?'

Xavi schudt zijn hoofd en loopt om de man heen de metrowagon in.

'Alstublieft, meneer,' roept de bedelaar hem na. 'Een euro, een halve euro. Ik heb helemaal niets.'

Xavi draait zich om. 'Een halve euro?' Zijn laatste munten zijn in de kaartjesautomaat gegaan.

'Een halve euro. Niet meer dan dat. Ik heb niets.'

'Je hebt niets?'

'Nee, niets, meneer.'

Het eerste piepsignaal klinkt, de deuren gaan sluiten. Xavi schudt mistroostig zijn hoofd. 'Prijs jezelf gelukkig dan. Ik heb nog driehonderdentachtigduizend euro minder.'

~

Als Xavi zijn nieuwe contactlens indoet kost het zijn hersenen een kleine minuut om gewend te raken aan het herstel van de

normaliteit, te focussen, de informatie uit zijn linkeroog te betrekken in het beeld dat ze scheppen van de direct omringende wereld. Het is niet zo dat hij met dit extra oog veel scherper ziet, maar het beeld is natuurlijker. Het is een wereldbeeld dat hij geneigd is te geloven.

Zijn telefoon trilt. Het is een bericht van Eduard. *Zit in Buddha Bar. Kom ook!* Eigenlijk heeft Xavi helemaal geen zin om naar de Buddha Bar te gaan. Liever zou hij op zijn balkon staan, uitkijken over de stad en diepgravende gesprekken voeren met vrienden. Het balkon loopt over de volle breedte van zijn appartement, twintig vierkante meter oppervlak, en het was tijdens de bezichtiging wat het meest indruk op hem maakte, de reden dat hij het uitkoos. Toen hij het koopcontract tekende fantaseerde hij al over de feesten die hij er elk weekend zou geven, hoe bekend en berucht ze zouden worden, legendarisch tot vele tientallen kilometers in de omtrek, een must voor elke hippe single.

Eénmaal heeft hij een feest gegeven, toen hij er net in zat en het nog niet eens had ingericht. Alexandra was er met drie vriendinnen, onder wie Katrina (die ook toen al een hekel aan hem had). Verder een handvol kennissen die veel te laat kwamen en binnen het uur weer vertrokken naar het volgende feest. Hij heeft nog steeds drank over van die avond. Het balkon maakte dit het meest gewilde en duurste appartement van het gebouw, maar nu is het een strop om zijn nek – en om zijn testikels – die steeds strakker wordt aangetrokken. Het heeft hem verstikt in schulden, het is een open vat waaruit hij leegbloedt.

Nog altijd beeldt hij zich graag in hoe hij op zijn wicker bankstel, met een glas veertig jaar gerijpte whisky in de hand, de letteren, wetenschappen en politiek bespreekt met mensen die buiten de geijkte paden denken, met schrijvers, artiesten en kunstenaars, al heeft de ervaring hem geleerd dat schrijvers alleen praten over geld, artiesten alleen over andere artiesten die ze kennen, en kunstenaars

alleen over zichzelf. Xavi weet dat hij bij voortduring de wereld teleurstelt, maar dat gevoel is volledig wederzijds.

De Buddha Bar. Vergane glorie. Elk volgend jaar dat Xavi hier komt is de ruimte duisterder en staat de muziek harder. Veertigers die niet alleen menen dat het acceptabel is te luisteren naar liedjes uit de jaren tachtig, maar zelfs om ze mee te zingen. Regel één: liedjes meezingen mag alleen met de familie en met kleine kinderen, of bij voetbalwedstrijden.

Eduard is dronken. Hij hangt op een bank. Tegenover hem zitten twee van zijn collega's, ook dronken, naast hem zit de serveerster van het Bukowski Hotel; lang sluik haar, veel naakte huid, vandaag zonder cowboyhoed. 'Ze komt uit Slowakije,' zegt Eduard. 'Selma heet ze.'

Xavi kijkt haar aan. 'Dag Selma,' zegt hij. 'Ik ben Xavi.'

De Slowaakse trekt een brede glimlach. 'Hoi!' Ze toont een lelijk goudkleurig horloge. 'Eduard heeft dit voor mij gekocht.'

Waarom? zou Xavi willen vragen, maar dat is de verkeerde vraag. De goede is: 'Wat mooi.'

'Ja, prachtig! Eduard heeft zo'n fantastische smaak!'

De collega's van Eduard hebben hun eigen redenen om feest te vieren. Het zijn btw-experts en ze zijn vandaag beloond met een vette bonus. Ze hebben namelijk een constructie bedacht die telefoonmaatschappijen toestaat de btw te ontduiken. '…zolang het leveringsbeginsel niet is geëffectueerd binnen de fiscale eenheid van de omzet, kan worden betoogd dat het nultarief geldt zonder de voorbelasting te restitueren,' zo legt een van hen uit. Dan spreekt hij nog een zin uit met de woorden 'subsidiary', 'intracommunautair', 'holding' en 'cascadestelsel'.

'Interessant, nietwaar?' vindt Eduard.

Wie zal het zeggen? Van het verhaal heeft Xavi alleen de lidwoorden begrepen en in de gebruikte context vraagt hij zich zelfs af of hij